

А Н А

Не сте ли никога любили вие?

И В А Н О В

О, любовта е буен вихър който
Разлюлява клоните на дърветата
И отминава.

А Н А

Но тя е и сила,
Която с хиляди незрими нишки
Сърцата свързва,

И В А Н О В

Нишки, що се лесно разкъсват.

А Н А

Що тогаз е трайно?

И В А Н О В

Мечтата—вечния купнеж по нещо,
Коего никога не се достига.

А Н А

Не ви разбирам.

И В А Н О В

Нема ли у вас
Желание, което като птичка
В душата ви затворено самотно
Да пее и да ви изпълва с мъка
По нещо може би на сън съзрено,
Желание, което тишината
На ношите безсънни само знае,
Желание—по скъпо то от всички
Блага съдба що ви е сложила?

А Н А

Желания аз имах много невга,
Но те едно след друго улетеха
Като есенните листа, които
Е ветъра откъснал и разпръснал.

И В А Н О В

Тогава нямате ли скрито кътче